

meproduktionsanlægget fysisk er placeret i forbindelse med kraftvarmeanlægget. Endvidere kan produktion af varme, der er udtaget før en turbine, f.eks. damp der er tilført fra en kedel direkte til en kraftdampvarmeveksler, heller ikke medregnes som en del af Kraftvarme-produktionen.

Såfremt der er anvendt flere forskellige brændsler f.eks. både afgiftspligtigt brændsel og ikke-afgiftspligtige brændsler på samme tid eller inden for samme afgiftsperiode, beregnes der en andel, som anvendes for hvert brændsel, der er medgået til elfremstilling.

Kraftværker/elproducenter, der alene fremstiller elektricitet, skal ikke foretage en fordeling af brændsler mellem el- og varmfremstilling, men kan opnå afgiftsfrihed for hele brændselsforbruget, der skal kunne dokumenteres overfor told- og skatteforvaltningen.

Nedenfor er beskrevet de gældende regler for fordeling af brændsel el- og varmfremstilling for henholdsvis centrale og decentrale kraftvarmeværker.

2.4.1.1. Centrale kraft-varme-værker

Energiavgiftslovene indeholder en fortegnelse (bilag) over centrale kraft-varme-værker. Der er tale om følgende værker: H. C. Ørstedsværket, Svanemølleværket, Amagerværket, Avedøreværket, Kyndbyværket, Asnæsværket, Stigsnæsværket, Masnedøværket, Fynsværket, Enstedværket inkl. Blok 3, Vestkraft-, Esbjerg- og Herningværkerne, Midtkraft, Studstrup- og Århusværkerne, Randersværket, Nordjyllandsværket, Vendsysselværket, Skærbækværket, Østkraft og Rønneværket.

Fordelingen af brændsel mellem el- og varmeproduktion er grundlæggende baseret på en omkostningsmæssig fordeling af det forbrugte brændsel. Teknisk set blev spørgsmålet om fordelingen af brændsel til el- og varmfremstilling i afgiftslovgivningen således oprindeligt løst ved, at der er fritagelse for den del af brændselsforbruget, der er medgået til elproduktionen, og som blev indregnet i elprisen. Den resterende del af brændselsforbruget anses for anvendt til varmeproduktion, hvoraf der skal betales afgift.

Med liberaliseringen af elmarkedet i slutningen af 1990'erne mistede bestemmelsen om, at brændslet skal være indregnet i elprisen sin mening. I et liberaliseret elmarked afsættes elektriciteten til markedspriser, og der foretages derfor ikke nogen beregning af elprisen. Det var derfor nødvendigt at tilpasse afgiftslovgivningen til de nye markedsforhold på elområdet i 1999.

I forbindelse med elreformen blev der således vedtaget regler, der sikrede, at der fortsat kunne ydes godtgørelse for afgifterne af brændsler anvendt til el-

produktion på centrale kraft-varme-værker, jf. lov nr. 390 af 2. juni 1999 (Sikring af hjemmel til fritagelse af brændsel til elproduktion efter el-liberaliseringen).

Med denne lov blev det bestemt, at værker, der ikke længere afsætter elektricitet til omkostningsbaserede priser, skal benytte de fordelinger af brændslerne, som anvendes i de kontrakter, der var gældende den 1. juli 1998, og som var godkendt af det daværende Elprisudvalg. Denne hovedbestemmelse er suppleret med yderligere bestemmelser for at sikre, at alle de centrale kraft-varme-værker fortsat kunne opnå afgiftsfritagelse.

Såfremt et kraftvarmeværk ikke havde en kontrakt den 1. juli 1998, der har været godkendt af Elprisudvalget, anses i stedet for indregnet i elektricitetsprisen en mængde brændsel opgjort på grundlag af en varmekoefficient. Værker beliggende i nyere varmforsyningsområder på højst 12 år kan anvende en varmekoefficient på 200. Værker beliggende i ældre varmforsyningsområder skal anvende en varmekoefficient på 119. Der kan dog højst fritages en andel af brændslet svarende til en elvirkningsgrad på 40.

Alderen for en varmforsyning, der til stadighed er blevet vedligeholdt og udbygget samt forbedret, skal således fastsættes. Varmeforsyningen kan i dette tilfælde opfattes som etableret ved seneste større investering, hvor forsyningen er blevet udvidet relativt væsentligt. Ved vurderingen af, om varmforsyningen er mere eller mindre end 12 år gammel, ses også på, hvor stor en del af investeringerne i fjernvarmforsyningen og værk, der er afskrevet. Hvis der f.eks. afskrives lineært over 24 år, og under halvdelen af de samlede investeringer i varmforsyningen herunder værk er afskrevet, kan varmforsyningen anses for etableret for mindre end 12 år siden.

Der kan også anvendes et passende referenceværk, der svarer til det konkrete kraftvarmeværk. Ved valget af et referenceværk tages udgangspunkt i værkets virkningsgrader, alder, udbygningstakten for varmforsyningen og de kontraktmæssige forhold vedrørende elektricitets- og varmfremstillingen.

Told- og skatteforvaltningen skal godkende det anvendte referenceværk.

Hjemlen til afgiftsfritagelse blev således sikret i forbindelse med liberaliseringen i slutningen af 1990'erne.

2.4.1.2. Decentrale kraft-varme-værker

Begrebet decentrale kraft-varme-værker omfatter alle andre kraft-varme-værker end centrale kraft-varme-værker. Omfattet er f.eks. også industrielle kraft-varme-værker.